

*Promisiunea
primăverii*

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde te poartă inima

Unde cresc sălciile

Amintirile inimii

Promisiunea primăverii

Promisiunea primăverii

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *A Promise for Spring*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2009 by Kim Vogel Sawyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2010 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359 177 636, 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Cornelia Banghe*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Promisiunea primăverii / Kim Vogel Sawyer - Oradea : Life, 2011

ISBN 978-973-7908-53-7

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru KATHY, bineînțeles.

Ai fost acolo când a înflorit ce am semănat.

„DOMNUL ESTE PĂSTORUL MEU:
NU VOI DUCE LIPSĂ DE NIMIC.
EL MĂ PAȘTE ÎN PĂȘUNI VERZI,
ȘI MĂ DUCE LA APE DE ODIHNĂ;
ÎMI ÎNVIOREAZĂ SUFLETUL.”

PSALMUL 23: 1-3A

1

Mai, 1874

Următoarea stație: Mooreland, Kansas. Următoarea stație: Moreland!

Lui Emmaline Bradford îi zvâcneau tâmplele. „Moreland, stația mea...” Aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe conductor cum se mișca încet de-a lungul culoarului, legănându-se în mers o dată cu trenul. Când ajunse în dreptul scaunului ei, Emmaline își ridică mâna înmănușată și șopti:

– Scuzați-mă, domnule.

Conductorul se opri cu picioarele îndepărtate și privi cu atenție în jos spre ea. Firele cărunte ale sprâncenelor sale stufoase erau îndreptate în toate direcțiile, aproape acoperindu-i jumătatea de sus a ochelarilor rotunzi, ceea ce îi dădea un aer fioros.

Emmaline își umezi buzele uscate:

– Puteți să-mi spuneți cât mai este până la Moreland?

Trase de un lanț care îi atârna de vesta groasă de brocart și scoase la lumină din lăcașul său ascuns un ceas de buzunar din aur. Deschise capacul ceasului din aur dându-i un bobârnac cu degetul său mare, butucănos. Se uită chiorâș la cadranul ceasului preț de câteva clipe, ceea ce făcu sprâncenele sale stufoase să intre cu totul în spatele ramelor rotunde ale ochelarilor, apoi dădu scurt din cap, vizibil satisfăcut, iar trăsăturile feței i se relaxară.

– Mai puțin de cincisprezece minute, domnișă.

Apoi întări cu o altă mișcare a capului:

– Da, domnișă, tre’ să intrăm în Moreland exact conform programului: la trei și un sfert fix.

Lui Emmaline i se strânse stomacul, iar mâinile începură să-i transpire în mănușile de bumbac.

– Mul... mulțumesc, domnule.

Conducătorul înclină pălăria înainte de a merge mai departe.

În mai puțin de cincisprezece minute avea să pășească din tren spre o nouă viață. Călătorise timp de aproape opt săptămâni temându-se de acest moment, iar acum se întâmpla. Gulerul înalt și alb de muselină al rochiei o sufoca și își vârî un deget înmănușat dincolo de margine, trăgând de el, încercând să-și facă loc să respire, dar fără folos. Își împreună mâinile și le apăsă în poală. Simți că îi dădeau lacrimile, dar strânse din dinți ca să le alunge. Nu obținea nimic dacă plângea.

De ce se afla aici, în acest tren urât mirositor, plină de praf de cărbune, îndreptându-se în mod cert spre o cocioabă amărâtă din mijlocul unui câmp pustiu? Privi din nou pe fereastră, cu inima cuprinsă de disperare la vederea câmpiilor întinse acoperite cu iarbă uscată maronie și aproape fără nici un pom. Aici nu mai erau pășunile verzi, nici câmpiile pline de margarete, nici străzile pietruite de acasă.

În ciuda eforturilor sale de a se abține să nu plângă, o lacrimă îi scapă de sub pleoapă și începu să-i alunece pe obraz. Dar briza puternică ce venea dinspre fereastră o uscă înainte ca Emmaline să apuce să o șteargă. Cât de dor îi era de casă!

Nu fusese ideea ei să părăsească comitatul Yorkshire din Anglia, ci a tatălui ei. Nici mama ei nu vruse ca ea să plece, dar tata insistase că așa era cel mai bine și când tata insista asupra unui lucru toată lumea trebuia să fie de acord, altfel îi făcea să se simtă mizerabil.

Ei bine, se gândea Emmaline în timp ce clipea des pentru a alunga lacrimile care i se strânseseră în ochi, nu s-ar fi putut simți mai mizerabil în Anglia înfruntând dezaprobarea tatălui ei decât se simțea acum stând într-o cușetă incomodă, confruntându-se cu un viitor sumbru într-o țară sumbră alături de un om pe care nu îl mai văzuse de pe când era o copilă de șaptesprezece ani. La ce s-o fi gândit tata de a trimis-o aici?

Scrisoarea de la care începuse totul se afla într-un buzunar ascuns între faldurile mari ale rochiei.

– Ia-o cu tine, Emmaline și arată-i-o lui Geoffrey al tău în cazul în care nu te mai recunoaște, i-a spus tatăl.

Felul în care a spus „Geoffrey al tău” a făcut-o să se simtă ca și când i-ar fi înfipt un cuțit în piept. Probabil că tata a văzut frica din ochii ei pentru că a adăugat pe un ton surprinzător de dragăstos:

– Nu cred că se pune problema, Emmaline. Este doar o măsură de precauție.

Ea a dat din cap în semn de acceptare silită, neîndrăznind să-i spună tatei de ce se teme ea de fapt. Cum s-ar fi putut gândi la acest străin ca la „Geoffrey al ei”? De-abia și-l mai amintea!

Dacă, din întâmplare, nu ar fi recunoscut-o, i s-ar fi permis oare să se întoarcă în Anglia ei iubită? După ce tatăl ei anunțase că unchiul ei de-al doilea, Hedrick, o va însoți în America pentru a deveni într-un final soția lui Geoffrey Garrett, Emmaline se rugase cu ardoare în fiecare noapte pentru a fi eliberată de angajamentele făcute când era prea tânără pentru a înțelege pe deplin consecințele acestora. Se rugase ca tatăl său să fie înțelegător, dar acesta rămăsese neclintit în decizia de a o trimite departe.

– Membrii familiei Bradford își onorează cuvântul dat, a insistat el, ignorând rugămințile înlăcrimate ale lui Emmaline.

Că Geoffrey nu își onorase cuvântul dat, asta nu părea să conteze. Nu promisese el în ziua când a plecat pe mare că se va întoarce peste un an pentru a-și spune unul altuia legămintele de căsătorie în micuța capelă la care mergeau familiile lor? Dar au trecut cinci ani și, în loc să se întoarcă, a chemat-o în Kansas pentru a se căsători acolo. Vor locui în Kansas, departe de familie și prieteni.

Cu fiecare kilometru Îl implorase pe Dumnezeu să îi permită să se întoarcă și să se ducă acasă și totuși vaporul și trenurile își continuaseră drumul ducând-o spre Kansas și spre mirele care o aștepta. Mire—ce cuvânt înspăimântător! Mai bine ar fi spus „străinul care o aștepta”, pentru că asta era Geoffrey Garrett pentru ea—un om absolut străin.

– Rugăciunile sunt la fel de ineficiente ca și lacrimile, mormăi ea încet, strângând scrisoarea din buzunar cu degete tremurânde. Nici rugăciunile și nici lacrimile nu ajută la nimic.

Își ridică repede degetele pentru a-și șterge obrajii uzi. Apoi privi la mânuși și îi veni din nou să plângă. Praful transformase albul care fusese odată pur într-un gri murdar. Consternată, înțelese că trebuie să fi fost acoperită din cap până în picioare cu acel praf îngrozitor emis de motorul pe cărbuni. Se consolă la gândul că măcar pe rochia ei neagră se observă mai puțin decât pe mânușile albe.

„Cum trebuie să arăt! Poate tata a avut dreptate să trimită scrisoarea cu mine: Geoffrey s-ar putea să aibă probleme în a mă recunoaște sub stratul acesta de funingine.”

Conducătorul se legăna de-a lungul culoarului din nou, anunțând cu voce pătrunzătoare:

– Următoarea stație este Moreland, oameni buni.

Moreland, acolo unde o aștepta Geoffrey.

Strângând în mână scrisoarea prin buzunar, închise ochii și se rugă pentru izbăvire.

Geoffrey Garrett stătea în briza aspră a Kansasului, uitându-se fix la șinele paralele de tren care dispăreau la orizont. Inima îi bătea rapid. Ea era din ce în ce mai aproape, cu fiecare minut care trecea. Emmaline era fiica prietenului cel mai bun al tatălui său, fata dulce la care visase de când părăsise districtul Yorkshire în urmă cu cinci ani, femeia care urma să-i fie soție.

I se părea ciudat să simtă pe piele stofa de lână moale a celui mai bun costum al său, după ce purtase atâta timp numai pantaloni de lucru uzați și cămăși de bumbac. Rezistă tentației de a-și scoate cravata și de a desfăcea nasturele de sus al cămășii de batist. Cum l-ar mai fi recunoscut Emmaline dacă ar fi fost îmbrăcat ca un fermier de rând? Ea trebuia să-l vadă pe Geoffrey Garrett gentlemanul și atunci va fi știind că și-a întâlnit mirele.

Mireasă ... Mire ... Așteptase ziua aceasta de atât de mult timp și se rugase să vină odată, încât părea aproape de necrezut că era aici. În curând el și Emmaline aveau să stea în fața reverendului Stanford, rostindu-și legămintele, iar apoi se va îndeplini cel mai drag vis al lui— să o ducă pe Emmaline la casa pe care o ridicase pentru ea.

– Deci, Geoff, azi vine, nu?

Salutul acesta îl făcu să-și ia privirea de la șinele argintii de tren. Aruncă o privire peste umăr, apoi făcu cu mâna când a văzu fața slabă și prietenoasă a lui Harvey Rawson ivindu-se la fereastra depoului. Geoffrey merse cu pași apăsați până la fereastră și dădu mâna cu șeful depoului.

– Da, Harvey, astăzi sosește Emmaline a mea.

– Arăți de parcă ești gata de nuntă sau de înmormântare! ăstea sunt niște țoale prea fistichii pentru un fermier, zise Harvey strâmbând din nas.

Geoffrey se uită pieziș la hainele sale, spunând:

– Poate nu sunt potrivite pentru a merge la oi, dar cred că sunt gătit tocmai bine pentru a-mi întâlni mireasa.

– Ești emoționat? îl întrebă Harvey chicotind.

Geoffrey începu să se gândească la întrebare. O știa pe Emmaline de când era bebeluș și chiar îi împinsese căruciorul în plimbările lungi cu mamele lor prin oraș, când era doar un băiețel. Scrisorile tatălui ei au făcut-o să rămână o parte importantă din viața lui în anii când a stat în Kansas ca să-și clădească ferma. El se simțea încântat și nerăbdător, nicidecum emoționat.

– Nu, Harvey, nu sunt emoționat.

Harvey a râs din nou, sprijinindu-și coatele osoase de ghișeu, rânjind cu gura până la urechi.

– Ei bine, ești un om neobișnuit de nu ești emoționat în ziua nunții tale.

– Nu am de ce să fiu emoționat, insistă Geoffrey. Familiile noastre au fost prietene cu mult înainte de a mă naște eu. Am crescut împreună, iar Edward, fratele ei mai mare, a fost prietenul meu cel mai bun.

Un fluierat îndepărtat și ascuțit străbătu câmpia. Iată că venea!

Locomotiva de la Union Pacific duduia constant îndreptându-se spre depou, scoțând fuioare de fum gri pe cerul senin și albastru de pe coșul său negru și strălucitor. Pământul îi vibra lui Geoffrey sub picioare pe măsură ce trenul se apropia. Când uriașa locomotivă neagră ajunsese la câteva sute de metri depărtare de gară, frânele scârșniră îndeajuns de tare încât să-i facă părul să se ridice pe ceafă. Simțea o presiune pe piept pe măsură ce locomotiva puternică era din ce în ce mai aproape. Apoi, într-un final, trenul se opri scârțâind în fața gării, locomotiva trosnind și găfâind epuizată înainte de a se liniști, dând drumul la aburi albi.

Mecanicul și fochistul săriră din locomotiva înaltă și-l salutară strigând pe Harvey. Geoffrey trecu cu privirea de-a lungul ferestrelor pătrate ale celor trei vagoane de călători. Într-un final, un conductor în costum albastru apără în ușa deschisă a vagonului din mijloc și Geoffrey se întrepă în acea direcție, picioarele tremurându-i în mod neașteptat.

Își puse mâna pe stomacul care începuse brusc să-i forfotească. „Poate că am ceva emoții, totuși.” Conductorul sări din tren și puse o scară de lemn pe pământ la ieșire, înainte de a-și întinde mâna spre vagon. Geoffrey nu mai reușea să respire și încetinise pasul când o

mână subțire și înmănușată apăru, întinzându-se grațios spre mâna conductorului.

Geoffrey își scoase repede pălăria de pe cap și o luă la fugă. El ar fi trebuit să fie cel care îi ia mâna și o ajută să coboare. Dar a întârziat câteva clipe. Când s-a oprit în spatele conductorului, Emmaline pășea pe pământ, cu capul plecat. Mâinile ei se pierdură pe dată în pliurile rochiei negre și voluminoase de muselină pe care o apucă și începu să o scuture cu putere, eliberând un nor de praf gri în jurul ei. Involuntar, Geoffrey făcu un pas în spate.

Probabil că-i văzuse picioarele, pentru că ea se opri brusc din scuturat. Își ridică fața încetișor, iar ochii ei, acei ochi blânzi și castanii pe care și-i amintea atât de bine, păreau că urcă de la cizme, spre costum și până la zâmbetul lui primitiv.

El își căută cuvintele care să transmită tot dorul și toate visele pe care și le făcuse în ultimii cinci ani în timp ce așteptase ca ea să crească și să vină la el, dar simți că i se pune ceva în gât și înghiți greu înainte de a vorbi. Când deschise gura, reuși să spună doar un singur cuvânt plin de speranță, dar care exprima tot ce era în inima lui:

Emmaline ...

2

Ea îi susținu privirea cu ochii ei căprui la fel de mari și de plini de frică ca ai unei căprioare în bătaia puștii. Dându-și seama că sufla greu, Geoffrey se apăsă cu palma pe stomac, încercând să se calmeze. Păși în față, neștiind ce să facă mai departe. Ea stătea atât de nemișcată și de tăcută!

– Ești Emmaline, nu-i așa?

Lui Geoffrey nu-i plăcu nesiguranța care i se resimțea din voce, dar reacția ei plină de teamă nu îi inspira încredere. Ea își ridică bărbia și dădu așa de ușor din cap, încât el avu impresia că doar i se pare. Își umezi buzele cu vârful limbii și într-un final întrebă cu o voce ca o șoaptă:

– Domnul Garrett?

– Da, dar... Emmaline, nu trebuie să mă saluți ca și când aș fi un străin!

El zâmbi într-un mod care spera să fie încurajator. Dincolo de stratul de praf gri, fața ei avea o paloare de moarte, ceea ce făcea ca ochii ei căprui să pară chiar mai mari decât erau de fapt. Măinile îi tremurau, iar el observă că îi dau lacrimile. De fapt, cele două urme curate de-a lungul obrajilor ei probabil că fuseseră făcute de lacrimi. Poate că s-a îmbolnăvit în călătorie.

– Haide, nu se poate să fi uitat prenumele meu, încercă el să o înduplece.

Ea își umezi din nou buzele și răspunse ascultătoare:

– Geoffrey.

El îi arătă cel mai strălucitor zâmbet, punându-și melonul negru înapoi pe cap.

– Asta-i Emmaline a mea!

La cuvintele lui, ea trase repede aer în piept și făcu un pas în spate. Geoffrey își coborî sprâncenele de mirare. Care era de fapt problema cu ea? Se uită înspre ușa vagonului de călători și o întrebă:

– Unde este unchiul tău? Tatăl tău a spus că el te va însoți.

Fruntea ei se încreți.

– Unchiul Hedrick s-a îmbolnăvit la scurt timp de la sosirea noastră în America. A ... a murit. Mecanicul a zis să nu mai târăgănăm lucrurile. Un pastor m-a asigurat că i se va face o înmormântare creștinească. Nu mi s-a permis nici măcar să particip la slujba de înmormântare.

– Ah, Emmaline, cât trebuie să-ți fi fost de greu! zise el cu inima plină de înțelegere.

– L-am lăsat cu străini într-un oraș străin și într-o țară străină, spuse ea cu o voce tremurândă și clipind des.

Povestea aceasta tristă explica de ce era ea atât de reticentă.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, zise el.

Ea dădu din cap, apoi rămase tăcută. Hotărât să îi distragă atenția spre lucruri mai vesele, se apropie și-i oferii brațul.

– Să mergem, Emmaline. Trebuie să-ți recuperăm cufărul din vagonul de bagaje, iar apoi am o surpriză pentru tine.

Sperase că acea promisiune avea să-i lumineze ochii de nerăbdare, dar nu văzu nici un fel de schimbare în expresia ei. Totuși, își puse mâna ei mică pe brațul lui.

Au mers pe lângă tren, iar ea privea drept în față mereu, așa că avu posibilitatea să o analizeze în detaliu. Moartea unchiului ei era o explicație pentru modul în care era îmbrăcată. Era în negru, în afară de gulerul de la rochie și de mănuși care, presupunea el, la un moment dat fuseseră albe. Arăta de parcă tocmai s-a întors de la o înmormântare. Rochia era de cea mai bună calitate, dar Emmaline era de-a dreptul foarte murdară. Când o fi fost ultima dată când avusese posibilitatea de a se spăla pe față?

Părul căprui spre roșcat care se ivea de sub pălăria cu pene prăfuită arăta de parcă avea nevoie să fie pieptănat și rearanjat. Dinspre ea emana un miros stătut care răzbătea chiar și dincolo de mirosurile de cărbune și de animale. La ce s-o fi gândit oare când a plănuit să își spună unul altuia jurămintele de căsătorie la sosirea ei? Înainte ca o astfel de ceremonie să aibă loc, ea ar fi trebuit să facă o baie și să-și schimbe hainele. Nu arăta deloc ca mireasa pe care și-o imaginase.

Geoffrey încercă să-și lase dezamăgirea deoparte. Era nedrept. Călătorind cu trenul de-a lungul țării, ea nu a avut nici o șansă să se spele înainte de a-l întâlni. Nu era de mirare că nu se simțe deloc în largul ei cu înfățișarea aceasta neîngrijită și boțită. Probabil că la timiditatea ei se mai adăugase și acest disconfort. Pe lângă faptul că nu arăta deloc ca mireasa la care se așteptase, comportamentul ei era departe de a fi acela pe care îl sperase.

– Ai călătorit bine? întrebă el, nerăbdător să o facă să se simtă în largul său.

– Da ... mulțumesc, a răspuns ea afectată, încă refuzând să se uite la el.

Bălbâitul ei îl neliniștea. Nu își amintea ca ea să fi fost bălbâită pe când era copil. Mai încercă o dată:

– Condițiile de cazare de pe vaporul S.S. Wyoming au fost satisfăcătoare, sper.

Bărbia îi tremura ușor înainte de a răspunde:

– Ah, da. Foarte bune. Mulțumesc.

– Camerista de pe vas te-a slujit cum trebuie?

– Mi-a fost de mare ajutor, mulțumesc.

Conversația aceasta nu ducea la nimic bun. Se opri, făcând-o și pe ea să se oprească. Așteptă până când ea își ridică privirea nesigură în sus și o întrebă:

– Emmaline, te rog să-mi spui ce fac eu de te sperie în acest fel? Nu îmi doresc ca tu să te temi de mine. Eu am ...

Cum putea oare să-și rezume toate planurile într-un asemenea fel încât să nu o copleșească? Se așteptase ca din acel tren să coboare o femeie în toată firea, dar Emmaline se purta destul de mult ca un copil care are nevoie de asigurări. Vocea lui coborî până ajunse aproape o șoptă.

– Am așteptat cu nerăbdare sosirea ta. Toți acești ani departe de familia mea au fost destul de singuratici. Chipul tău minunat este o priveliște foarte binevenită pentru mine.

Emmaline se uită într-o parte, iar obraji i se înroșiră. El îi observa mâna cealaltă, care ținea cu putere de rochie. Degetele ei se strânseseră convulsiv. În cele din urmă buzele ei s-au întredeschis și și-a întors din nou privirea spre fața lui. A trebuit să se aplece pentru a-i prinde cuvintele abia șoptite.

– Mulțumesc pentru primirea ta călduroasă. Eu ... eu voi fi bine de îndată ce mă voi obișnui cu lucrurile pe aici.